

Man kommer her til at mindes det gamle Ord, at den Hund, som skal drives til Skovs, bider ingen Hare. Det forekommer mig, at dette Ord kan finde Anvendelse paa den højtærede Landbrugsminister. Vi vide alle, at det var med stor Modvillie, han gik med til, at disse to Ændringsforslag blev indsatte paa Finansloven. Ved ekstraordinære Forhandlinger, som maatte afholdes i Finansudvalget, gik den højtærede Minister langt om længe med dertil. Men vi troede rigtignok, at naar han var gaaet med dertil, saa vilde han loyalt have udført det, saaledes som det var ønsket og forudsat her fra Tingets Side. Det ene Beløb skulde jo gives til Planteavlens Fremme, og de fynske Husmandsforeninger godtgøre, at en af de Op-gaver, de have paa deres Program, er at uddele Saakorn og Roefrø, og at de søge at faa deres Medlemmer til at forædle disse Frøsorter, saaledes at der derigennem kan fremkomme gode Stammer til Fremme af Planteavl. De fynske Husmænd anvende ligeledes nu paa deres Budget et ret betydeligt Beløb til Husmandsrejser, d. v. s. de korte Husmandsrejser, dem, hvor baade Manden og Konen komme ud at rejse en enkelt Dag, og det kan være, at denne Form af Husmandsrejser maaske er den, der gør den største Gavn, i hvert Tilfælde kunne de iværksættes for meget smaa Beløb. Foreningen har til de Medlemmer, der deltog i Rejserne, givet en Godtgørelse af henimod Halvdelen af Udgiften, senere er den gaaet ned til $\frac{1}{3}$, og det var netop Mening, naar de her søgte om forhøjet Tilskud, at Pengene skulde anvendes paa denne Maade, men det have de nu ikke faaet Lov til, fordi den højtærede Landbrugsminister har sat sig derimod. Det har vist sig, at denne Forhøjelse paa 6,300 Kr. til de fynske Husmandsforeninger kun har været en Skueret, noget, man kunde holde op for dem, og det er sikkert ogsaa blevet holdt op for dem mange Gange under Valgkampenovre paa Fyn, at man herovre var saa villig til at støtte dem. Nu bag efter viser det sig, at de ingenting have faaet. Jeg vil haabe, at denne Sag maa komme frem igen, og jeg vil haabe, at der da maa blive truffet saa nøjagtige og tydelige Aftaler, at ingen kan være i Tvivl om, hvad Hensigten med Bevillingerne er, og at den højtærede Minister ikke bag efter skal kunne beholde Pengene i Statskassen og nægte at udbetale dem til de Foreninger, som vi herinde fra have villet støtte ved vore Afstemninger.

Jeg skal derefter gøre nogle enkelte

Bemærkninger til den højtærede Kultusminister, og disse Bemærkninger gælde ogsaa det ærede Medlem for Kellerup (Jensen-Knudstrup). Det ærede Medlem for Kellerup sagde, at jeg første Gang, jeg havde Ordet, havde udtalt mig nedsættende om Landsbyskolen. Det har jeg aldeles ikke gjort. Jeg anerkender fuldt ud Landsbyskolens Arbejde, og det er min Overbevisning, at med de faa Midler, der ydes fra Statens Side til Støtte af Landsbyskolen, udføres der saa godt et Arbejde, som man med Rimelighed kan forlange. Det ærede Medlem for Kellerup sagde, at jeg gentagne Gange har udtalt, at Landsbyskolen var stillestaaende. Det passer slet ikke. Jeg vil bede det ærede Medlem om at læse mine Udtalelser igennem, og han vil ikke nogetsteds finde, at jeg har brugt et saadant Udtryk, og jeg synes derfor heller ikke, det er rigtigt, at det ærede Medlem for Kellerup vil lægge mig et saadant Ord i Munden, naar jeg i Virkeligheden slet ikke har benyttet en saadan Udtalelse.

Men det, som jeg udtalte og gjorde gældende den Gang, var, at vort Skolevæsen i det hele trængte til en Reform, og at den særlig tiltrængtes for Landsbyskolens Vedkommende. Denne Anskuelse fastholder jeg endnu, og jeg havde egentlig ventet, at det ærede Medlem for Kellerup, der jo selv er Lærer i Folkeskolen, havde stillet sig paa min Side, og ligesom jeg havde krævet, at vi snart maatte naa til en virkelig Reform af vor Folkeskole, i Stedet for at angribe mig, som han har gjort. Hvis det ærede Medlem for Kellerup og den højtærede Minister, der jo stille sig Side om Side med det ærede Medlem for Kellerup, havde samstemmet med mig i dette Ønske om en Reform af vor Folkeskole, da er det min Overbevisning, at deres Støtte vilde være bleven hilst med Glæde af den allerstørste, ja, jeg kan maaske sige hele den danske Lærerstand foruden den allerstørste Del af Danmarks Befolkning, der netop længe efter at faa en Reform i denne Retning.

Det glædede mig mere at høre den højtærede Kultusminister udtale sig om Læreruddannelsen. Jeg har i Fjor og igen i Aar draget denne Sag frem. Jeg mener, at det er et Spørgsmaal, der ikke i Længden kan og maa skydes til Side, men at vi maa naa til en Reform af vor Læreruddannelse, saaledes at vi dog nogenlunde kunne komme paa Siden af den Uddannelse, som vore Nabolande give